

Prednášky z Kristológie

Štvrtá prednáška

Viktor Thieben

Bratislava 3.februára 1997

V úvodnej prednáške tohoto cyklu sme hovorili o tom, ako také spisy ako je Biblia, v podstate nemožno prekladať. Už samo to slovo evanjelium, Angličania hovoria *gospel*. Predstavte si teraz, že by tu sedel Angličan a bolo by mu treba vysvetliť, že mu týmto spôsobom prekladu unikajú tri veci. Jednak to *ev*, to priaznivé, radostné, potom *i* - posolstvo po grécky, a potom *anjel*, teda povedzme radostné anjelské posolstvo. Môžete povedať, že sa nič nestalo, ale koniec koncov povedali sme si, je to radostné posolstvo, ktoré vychádza od anjelov alebo z toho, čo má dočinenia s anjeli, teda ich posolstvo. Áno, ale teraz chcem na niečo poukázať. Snažte sa meditovať nad týmto pojmom, veď nám ide o tú ezoternú prácu, o tú cestu s Bibliou. Je rozdiel, keď meditujem nad slovom evanjelium a keď meditujem nad radostným anjelským posolstvom. A tak to je veľmi často. Len vo výnimočných prípadoch by som chcel citovať originál alebo naň poukázať, lebo niekedy tu potom vychádzajú také veci, ktoré sú snáď tragické.

Napríklad jehovisti majú v úvode svojho propagačného materiálu napísané, prečo sa volajú jehovisti - lebo Jehova bol Kristov otec. Prosím pekne, kde toto stojí niekde v Biblii, že Jehova je Kristov otec? Zamyslite sa nad tým, čo to znamená. Tam stojí Boh, no a keďže Boh je otec Syna Božieho podľa evanjelia, tak Jehova je teda Boh - nie toto predsa nikde nie je. Naopak, ale o tom nechcem teraz hovoriť. Je rozdiel medzi týmito označeniami, ale v slovenčine nie, ani v nemčine, ani v maďarčine. Tak tam toto vedie.

Preto sú zarážajúce odlišnosti medzi výsledkami ezoterného bádania a štúdia Biblie a evanjelií a tou skutočnosťou, ktorá je všeobecne známa.

Hovorili sme o tom, že v stredobode kristológie stojí Kristus n každý z vás vie, že je označovaný rôznymi menami, raz napr. Ján hovorí: „*Na počiatku bolo slovo - logos*“ (Ja 1,1), a je celkom jasné, že tým mieni Krista. Hovorí sa *Syn Boží*, hovorí sa *Pán* a hovorí sa aj ešte jedno, s ktorým sa veľmi málo stretávame v praxi, takmer vôbec nie, *Syn človeka*. *Syn človeka* - to je podľa oficiálnej verzie katolíckeho katechizmu názov pre Krista, ktorý bol používaný v prvých storočiach, ale už sa nepoužíva. Tomuto sa chcem dnes venovať - čo je to *syn človeka*.

V Biblii je reč o *Synovi človeka* (Mt 24,27-44), odporúčam, aby ste si to prečítali v tejto súvislosti), ako prichádza na oblakoch; to videnie, tá vízia, ako znak, že sa blíži koniec. O tom, čo ten koniec je, budeme tiež hovoriť. Výraz *syn človeka*, obsahuje v sebe vlastne celú kristológiu, nesmierne veľa. Že je Kristus Syn Boží, to sa nám zdá samozrejmé, hoci aj to je veľmi problematické - ako je to možné, tri osoby v jednej. Ale *Syn človeka* - čo tým chce

Biblia povedať; aj Kristus sám o sebe takto hovorí - že príde *Syn človeka*.

To, že človek prišiel na Zem, že bol stvorený, má určitý zmysel z hľadiska Boha alebo duchovného sveta; mal obohatiť, rozšíriť duchovný svet ako všetko, čo vzniká v rámci evolúcie, to znamená niečo nové. A produktom toho, čo je človek schopný tu na Zemi vytvoriť, to je ten syn človeka. Čiže človek je sem postavený kozmickými prírodnými silami (viete, môžem hovoriť takto: fyzicky, éterický, astrálny, vplýva na neho celý kozmos, celá príroda a vzniká človek). Ale človek je na to tu, aby sám niečo vytvoril, niečo nové, niečo, čo ešte nebolo. A tento produkt, ktorý znamená prínos z hľadiska božského sveta, to je cieľom celého vývoja.

Pozrime sa raz na stvorenie sveta celkom ináč, ako sme všetci zvyknutí. V Biblii je, že šesť dní Pán Boh pracoval, tvoril, zakaždým sa pozrel na to, čo stvoril (už tu bola o tom reč) a videl, že to je *tiferet*, teda že vnútorná podstata sa prejavuje na tom vonkajšom, čiže to, čo stvoril, je adekvátne tomu, čo stvorit' chcel, čo má svoj božský pôvod. Ale potom sa stiahol. Berme to z tohto hľadiska, nie že odpočíval, ale stiahol sa z aktívnej činnosti. Efekt sa dostavil hneď na druhý deň - prišiel Lucifer a zasiahol. Čiže Pán Boh nechal pre človeka, potom ako ho stvoril, určitý voľný priestor. Nuž to je logické, nebol by inak získal nič nové, nič také, čo skutočne vychádza z človeka; nechcem povedať že z jeho ja, z opatrnosti, lebo ešte tu hovoriť o ja nemožno, no koniec koncov je to tak. Keby sa boli uplatnili do všetkých dôsledkov kozmické a prírodné sily, sily dedičnosti, ďalej napríklad sily hviezd, éterické sily, potom by už neostal voľný priestor pre človeka, aby sám niečo dotvoril, urobil. Teda, až po piatu kapitolu Jánovho evanjelia pôsobil Stvoriteľ - Boh; tam vidíte tú vetu, že Pán Boh začal to stvorenie a pôsobil ešte akosi tlmene, pribrzdené ďalej, ale nie už naplno, už tak, aby človek, to ľudské individuum, ktoré sa rozvíja, mal dostatočný priestor pre sebarealizáciu; tak, aby človek vniesol nový prvok do celého obrazu sveta. To je jedna vec, na ktorú sa nemyslí, lebo nikdy sme asi ešte nepočuli z tohoto hľadiska hovoriť o siedmom dni stvorenia.

A druhá vec je, že celé židovstvo, bolo obrátené k Bohu, povedal by som (je to len môj termín), pesimisticky. Nietzsche hovoril, že sa to prejavuje v komplexe menejcennosti. O čo ide? Pán Boh stvoril človeka na svoj obraz - latinsky *imago*, grécky *aidos*, nemecky *am Hild*, nie ako svoj obraz, nekryje sa to stopercentne. Stvoril človeka tak, aby sa mu podobal, aby mal základné charakteristické črty ako on. Židia z toho vyvodili a pestovali to, že sú menejcenní, že neplnia túto božskú predstavu - čo je pravda, že sú hriešni, že sú voči Bohu zadlžení, sú odkázaní na jeho milosť, viac-menej sú vystavení jeho hnevu, jeho trestu. Ale je tu tá druhá strana celej veci - že človek je povolaný byť ako Boh, teda byť partnerom Boha, teda tým je daná aj úloha.

Vidíme to predsa v praxi. Svojou vzpriamenou chôdzou človek vyniká z celého tvorstva, je jeho korunou, práve preto má aj vyššie, iné ciele - má byť ako Boh. Z toho vyplýva ešte aj niečo iné, keď sa na to ezoterne pozeráme. My prijímame ten fakt, že sme iní ako všetko ostatné na svete, dívame sa hore na hviezdy. *Antropos* je ten, čo stojí na obidvoch nohách, po grécky *pos* je noha, *antro* obidva, čiže v tom gréckom slove je vyjadrená vzpriamená chôdza, ten postoj, ktorý vyčnieva nad všetkým ostatným, ktorý sám určuje všetky svoje možnosti - to nedokáže žiadne viera. Tým, že máme túto postavu, túlo božskú podobu, zároveň neustále prežívame z ezoterného hľadiska živú výčitku. Je to veľmi dôležitý základný prvok pri ezoternej výchove. Vidíme, že vnútorne nie sme takí, ako nám káže vonkajšia forma, aby sme

boli. Sme skutočne takí, že všetko zvieracie je hlboko pod nami? Táto forma teda človeka zaväzuje a zároveň je ideálom, ktorý chceme naplniť, ktorý je reálne daný. Netreba uvažovať a hľadať nejaký iný ideál. Ten tu je - to je mikrokozmos, ktorým sme celým svojim bytím.

Teraz, ako vidíme, napĺňa tuto božskú formu, naše ja. Je nebezpečné hovoriť o ja, lebo to vedie k mnohým nedorozumeniam. Aké ja? Ja, ktoré vzniklo z hĺbín štiepenia kozmu ako určitý úryvok, fragment, zlomok veľkého svetového jednotného ja. Tým pádom je daný ten tragický životný osud tohto ja. Lebo namiesto harmónie, jednoty, nastupuje v dôsledku rozštiepenosti ja na x malých ja. Egoizmus - vzniká to, že každé ja sleduje vlastné záujmy a má odlišné záujmy od druhého ja.

A máme líniu vývoja ja, ktorá je zostupná, ktorá opúšťa stále viac a viac božskú úroveň, zostupuje do hĺbky, do priepasti, vzdaluje sa a vedie k vojne, vedie k tomu, že tento vojnový stav je normálny. Lebo každé ja bojuje proti každému inému ja. Tam, kde sa nebojuje, tam kde je tzv. mier, je to preto, že ide o určitý záblesk nejakých vyšších ideálov, o záblesk toho, čo musíme nazvať vyšším ja, ale nie ako nastolenie harmónie, pokoja, mieru. Je paradoxné, že Jerušalajim (Jeruzalém) znamená mesto mieru - tam ale nikdy nebol, ani nebude mier, toho sa nedočkáme.

Takže prvá fáza vývoja nižšieho ja, zrodu ľudskej osobnosti, predstavuje na každý prípad rozklad, úpadok, ničenie, vojnu. Až druhá fáza, tá vzostupná, znamená výhľad na lepšiu budúcnosť, výhľad na to, že ľudská duša sa opäť môže spojiť s harmóniami, so zákonitostami duchovného sveta. To je tá druhá fáza.

A teraz, keď zoberieme 24. kapitolu Matúša, nájdeme tam popísané strašné veci. Ježiš s učeníkmi sa dívajú na chrám a obdivujú mohutnú krásnu stavbu Šalamúnovho chrámu. Totiž Olivová hora je východne od hory, na ktorej stojí chrám. Keď Ježiš vidí obdiv učeníkov, hovorí:.... *Veru, vám hovorím, že nezostane tu kameň na kameni...* “ (M 24,2).

Tak teraz tu máme vlastne tri problémy: prvý - čo je to *syn človeka*; druhý - čo to znamená, že tu *neostane kameň na kameni*, a tretí - čo je to *chrám*.

Teraz vám poviem o tom, čo to je *proroctvo*. V Biblii je veľa proroctiev. Všeobecne sa proroctvo ako také spája s históriou starozákonného národa, teda s prorokmi aj s Ježišom. Biblická kritika v 19. storočí tvrdila, že niektoré proroctvá, pokiaľ sa stali, boli dodatočne kresťanmi vsunuté. Je to zase jeden z tých obrovských omylov. Totiž tak, ako Biblia neobsahuje žiadne zázraky, tak neobsahuje ani žiadne proroctvá. To, čo je tu povedané, napr. konkrétne tu, ale aj o utrpení Ježišom, je *ezoterná výchova*, kde učiteľ oboznamuje žiakov s určitými zákonmi duchovného sveta. Čiže je zákonité, že nižšie ja vo svojom vývoji všetko ničí, že tvorí neustále vojnu, že samo sa o to pričíní, že neostane kameň na kameni, že samo zbúra to, čo vybudovalo. To je určitý duchovný zákon a tu hovorí Kristus o prototypu.

Druhá vec je, že potom skutočne v roku 70 Titus, rímsky cisár, zboril Šalamúnov chrám a už predtým došlo k jeho hrubému zneváženiu, zneucteniu, keď cisár Kaligula dal postaviť v svätyni svoju sochu, aby sa modlilo aj k nemu popri Bohu. Že sa to skutočne stalo, je v tejto súvislosti šírenia kresťanstva a vôbec Kristovho impulzu samozrejmé. Všetky deje, všetky udalosti okolo Krista majú takýto reálny symbolický charakter. Táto realita zároveň prezrádza

správne základný duchovný zákon. To, že Ježiš toto povedal, neznamená, že on to správne predpovedal, práve tak, keď na iných miestach niečo hovorí, neznamená to, ak sa to nestalo takýmto rukolapným spôsobom, že to nesprávne predpovedal. On postavil pred učeníkov, to môžete vidieť aj v Starom zákone, základný obraz, základnú zákonitosť z duchovného hľadiska. Do akej miery sa tu ten obraz konkrétne splnil alebo nesplnil, či hneď alebo až neskôr, to je druhá vec. Nejde o to, aby prorokoval, ale aby upozornil na zákonitosť, že krásna stavba chrámu, ktorú Židia tak obdivovali, na ktorú boli tak hrdí (však to bol jediný chrám, nie ako v Egypte, kde ich bolo stovky), je pominuteľná, že chrám bude rozbitý a ešte k tomu ľudskou rukou.

Čo je to *chrám!* Staré národy, či už Peržania, Babylončania, Egyptania, Gréci, a samozrejme Židia, venovali tomu celkom zvláštnu pozornosť. Veď išlo o najsvätejšiu stavbu, ktorá reprezentuje ich náboženstvo pred svetom. Môžete čítať v Biblii, Prvá kniha Kráľov, kap. 6, *Stavba chrámu*, tam je presne popísané, aký rozmer má mať chrám, veľmi presne dopodrobna, nielen tak približne, a prečo má mať také rozmery - tak to by viedlo teraz ďaleko. Chrám bol prispôsobený, a každý chrám, nehovorím len o židovskom, tým potrebám a tomu kultu, ktorý bol s nim spojený.

Napr. Grék to prežíval tak, že v určitom chráme býval ten a ten boh, v tom druhom chráme bývala tá a tá bohyňa, a tak boli určité nuanse - aké sú tam obety, aký je tam kult, aký je tam ceremoniál. To všetko sa odrážalo v stavbe chrámu. Jedna zaujímavosť: Gréci boli veľkorysí, keď vidíme tie krásne stĺporadia pred chrámami a keď ich pomocou prostriedkov modernej architektúry skúmame, tak odstup medzi stĺpmi napríklad nie je rovnaký. To sa nemohlo stať v starom Egypte. Tam všetko na milimeter sedelo. Teda Grékom išlo o to duševné viac než o to telesné, o to, že postavia dom pre svojho boha. Čiže preto to bolo u Matúša tak strašne dramatické, hrozivé, keď Kristus povedal bez obalu, že tento chrám bude zničený. To bola najcitlivejšia otázka, ktorú mohol postaviť.

Povedali sme si, čo to je tzv. prorocstvo a čo to je chrám. A teraz Kristus povedal, že ten chrám, ktorý si človek sám buduje, ktorý je vlastne odrazom jeho schránok, obalu, do ktorého je jeho ja ponorené, ten sa ničí, ten sa odbúrava, ten nemá perspektívu. To, čo pochádza z kozmu, z prírody, nemôže trvať ďalej, do nekonečna. Človek je tu na to, aby začal budovať z týchto schránok, ktoré dostal bez svojho vlastného pričinenia, niečo nové, niečo duchovné. Hovoríme tomu *manas, budhi, atman*, pokiaľ poznáte teozofiu R. Steinera, alebo hovorí sa tiež *zlatý trojuholník*, to vyššie. Ale predovšetkým ide o to najbližšie, čo môžeme budovať a to jediné, čo môžeme budovať, a to je premena našej astrality, premena nášho astrálneho tela. Keď som, povedzme, na niekoho nahnevaný, potlačím tento hnev a skutočne sa mi podarí nehnevať sa. Keď som netrpezlivý, potlačím tú netrpezlivosť a stávam sa trpezlivým. Táto duševná práca, táto možnosť je bezprostredne daná a každý ju neustále praktizuje. Či chce, či nie. Práve v tom, v tej miere ako ju praktizuje, ako si ten ideál uvedomuje, ako ten ideál dokonalého človeka prenáša do svojej astrality, práve to je smerodajné pre jeho blízkosť ku Kristovi. Práve to umožňuje, aby vo svojom vnútri postupne budoval to, čomu sa hovorí *syn človeka*, čo je výsledkom práce nášho ja na celom ostatnom tele. Ježiš Kristus potom hovorí o tom, že ten, kto vytrvá až do konca, ten potom zvíťazí, ten postúpi s ním spolu na vyššiu úroveň, božskú, tak ako on bude sedieť na tróne s Bohom Otcom (Mt 24, 13).

Zase je tu jedna vec, na ktorú chcem upozorniť. To slovo *koniec* (v zmysle vytrvá do konca) sa spája na základe náboženskej výchovy s predstavou nejakého zániku, ukončenia niečoho. Grécky ale *tele* alebo *telos*, znamená cieľ; to je práve tak, ako keď sa hovorí, teraz sa práve končí prvý semester. To neznamená zánik niečoho, ale uzavretie určitého cyklu, periódy. Znamená dosiahnutie nejakého cieľa, či už vonkajšieho alebo vnútorného. Upozorňujem na to preto, lebo toto slovo používali aj v starých egyptských aj gréckych mystériách. *Telos* bolo dosiahnutie určitého stupňa zasvätenia. Teda nie zánik, ale cieľ. Keď Ježiš hovorí: „... *ten kto vydrží až do konca*“, a tam je slovo *telos*, neznamená to až do zániku sveta, alebo niečo také. Tak sa to vysvetľuje, jednak kvôli prekladom, aj kvôli interpretácii, že v Biblii sa poukazuje na príchod posledného súdu atď. V skutočnosti sa ale hovorí o tom, že sa určitá etapa vývoja končí. Kedy a ako, to závisí od každého ja zvlášť. Nie je dané prí- rodou, kozmom, nie je vopred povedané, že v tom a tom roku príde zánik alebo koniec. Na tomto výlete, prechádzke na Olivovú horu, boli iba štyria učeníci podľa Marka (Mk 13,3) - Peter, Jakub, Ondrej a Ján, tak to je zrejme tá elita, podľa Matúša nie je povedané koľkí. Tí istí, okrem Ondreja, videli na hore (nie je povedané na ktorej hore) tzv. *premenu, transfiguráciu* Krista. Ježiš Kristus pred nimi začal svietiť ako slnko, ako keby mal žiarivé biele šaty na sebe. Vedľa neho sa objavili dve postavy, v ktorých títo traja apoštoli poznali Eliáša a Mojžiša. Pre týchto troch apoštolov, pre ostatných zrejme nie, bol časový rytmus až k tomu tzv. koncu iný, urýchlený. Títo traja boli vybraní, lebo boli schopní uprieť pohľad do duchovného sveta, na čo ale ostatní ešte neboli pripravení.

V tomto zmysle, keď chceme silou mocou pripísať Ježišovi Kristovi proroctvo, sa to, čo je napísané v Matúšovi v 24. kap., udialo. Totiž že tí, ktorí sú tu, toto pokolenie sa nepominie, kým sa toto nestane. Teda týkalo sa to aj všetkých apoštolov - že tí prežijú pohľad do tej oblasti, do ktorej máme aj my upierať naše pohľady.

Pozrime sa na to, čo hovorí Ježiš: „... *uzrú Syna človeka prichádzať na nebeských oblakoch ...*“ (Mt 24,30). Zase je tu problém s prekladom, ale nemôžem sa tomu vyhnúť. Grécky tu stojí slovo *perúzia*, prekladá sa budúcnosť. Takto to začal prekladať Luther, ale to nie je budúcnosť. *Perúzia* znamená znovu príchod, teda návrat. Samozrejme sa tým myslí, že to bude niečo v budúcnosti, ale nie je to budúcnosť. To je rozdiel, lebo my už dnes žijeme v dobe, ktorej sa to týka.

Žijeme v apokalyptickej epoche, v epoche návratu. Čo to znamená? Tam je dosť jasne povedané, že vo sfére, ktorá je susediaca, najbližšia k duchovnej sfére - sféra vzduchu, nie pevná, nie voda, ale sféra oblakov; že *na oblakoch prichádza k vám Syn človeka*. On tu ešte nie je, ale my vyrastáme prácou na svojom ja tým, že nižšie ja otvárame vyššiemu ja, jeho vplyvu a pôsobeniu a tým sa dostávame do takej situácie, kde už nielen zmyslový svet budeme vnímať a vidieť okolo seba, ale urobíme už aj prvý pohľad do duchovného sveta. Tam sa stretieme s našim vlastným vyšším ja, čiže s tým, čo je syn človeka, lebo syn človeka je to vyššie ja celého ľudstva.

Tak, ako sme sa z komplexu vedomia, ktorý môžeme označiť ako Boh Otec, postupne odcudzovali a stali sa individuálnymi ja - ktoré hrdo hovorí *ja som*, ktorí máme námahu pochopiť druhého človeka, byť tolerantní, jednať altruisticky, hľadať to *ja* a nie stále

realizovať len seba; čiže upadli sme do egoizmu a odtiaľto môžeme na základe Kristovho impulzu nastúpiť cestu, ktorá vedie naspäť k duchovnému svetu. Cestu, ktorá ale už nie je na úrovni raja, kde sme nemali ešte žiadne vedomie, ale na vyššej úrovni svojím plným vedomím. Teda vrátiť sa pri plnom vedomí k zážitku duchovnej skutočnosti, duchovnej reality, znamená vidieť v oblakoch syna človeka, Krista. Vidíte ten problém, prečo sa radšej nehovorí o tom?

Teda Kristus, ktorý k nám prichádza z kozmu, je Synom človeka. Áno, lebo prešiel celým utrpením ľudského života. Prešiel všetkými skúsenosťami, všetkými fázami, ktoré ľudský život má. Takže produkt, ovocie, plod ľudského života vnáša ako nóvum do duchovného sveta. Apoštol Pavol raz hovoril, môžete to nájsť v *Skutkoch apoštolov*, že jeho návrat do duchovného sveta spôsobil medzi anjelmi veľký rozruch. Preto Kristus nazýva sám seba Synom človeka, a nie Synom Božím, aby tento fakt zdôraznil. Keď uvážite túto situáciu, bude vám to jasné. Kristus je taký boh, ktorý sa stal človekom. Teda boh ktorý môže ostatným bohom, ktorí sa nestali ľuďmi, zvestovať to, čo to znamená byť človekom. On sa tu zoznámil s ľudským osudom, so smrťou, to bohovia nepoznajú - berte to doslova. To boh nemôže poznať. Preto musel Kristus, ak vôbec jeho poslanie malo mať akýkoľvek zmysel, prejsť tým všetkým, čomu sa hovorí utrpenie,

Ježišovo utrpenie je jediný spôsob, ako môže žiť boh medzi ľuďmi. Lebo v tom, že duchovná bytosť sa vzdáva svojej duchovnej moci, charakteristiky, prívlastkov, trpí z ľudského hľadiska. Tým hovorí boh, že zmysel nášho života je utrpenie a každý, kto chce nasledovať Krista, môže ho nasledovať len pomocou utrpenia. Všetky naše životy, sú ich tisíce a tisíce, sú jedinou veľkou cestou utrpenia, jedinou veľkou cestou odlúčenosti človeka od svojej duchovnej vlasti. Takže to utrpenie v evanjeliu má celkom inú hodnotu, celkom iné aspekty ako akékoľvek iné utrpenie. Veď keby to tak nebolo, tak môžeme povedať, že koľkí v nemeckých koncentrákoch trpeli oveľa viac ako Ježiš. Ale to je nezmysel, lebo toto utrpenie nemalo tento zmysel, čiže nebolo riadené z duchovného sveta v prospech človeka a v prospech ľudského vývoja. A keď s ním spolu, ako hovorí Biblia, vydržíme až po *telos* (koniec), tak môžeme postúpiť o jeden stupeň vyššie v našom duchovnom vývoji.

Keď takto budujeme na svojom ja, neustále, každý, nemôžeme sa už obrátiť - že mňa to nezaujíma. Každý a všade budujeme svoje ja. A dospejeme k tomu, že získame orgán pre duchovný svet, ktorý potom môžeme nazvať synom človeka. Takže aj ja ako mikrokoz- mický človek, ale na podobu Boha, budem mať to, čo sa nazýva synom človeka, a tento syn človeka sa stane orgánom na poznanie makrokoz- mického Syna človeka. Teda daný ideál pre človeka je to, že sa vlastným úsilím vybudovaný syn človeka, produkt vlastného snaženia, úsilia stretne s makrokoz- mickým Synom človeka, že začne nadväzovať kontakt s Kristom. Môžeme teda hovoriť o dvoch útvaroch. *Syn človeka* ako *premenené astrálne telo*, je kontakt k môjmu anjelovi alebo pomocou môjho anjela k ďalšiemu zážitku, prežívaniu duchovného sveta. Keď toto dosiahnem, potom prichádza pre mňa hodina, ktorá je tu daná, že uvidím *Syna človeka - Krista, ako prichádza na oblakoch*, prichádza v éterickom tele, nie s pevnými kontúrami fyzického človeka, ale na oblakoch. Kedy a ako, to závisí iba odo mňa.

Ďakujem vám.